

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστομῶ.

1) Κάμνω τινά νά μὴ δύναται ν' ἀπαντήσῃ, τὸν ἀναγκάζω νά σιγήσῃ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Τραπ.) Τσακων. : Τοῦ εἶπε μὲ κουνβέντα καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Τοῦ εἶπε πέντε λόγια καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Δὲ μπορεῖ κἀνένας νὰ τὸν ἀποστομώσῃ. Τὸν ἀποστόμωσε μὲ τὰ λόγια του. Τὸν ἀποστόμωσε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ γρῦ. Τοῦ 'πε τοῦ 'πε ὥσπου ἀποστομώθηκε σύνηθ. Εἶπα τοῦ 'να χερὰκι κ' ἐποστόμωσά τηνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σὰν ἀνοίξ' α' μπουκκα τ'ς, ποῖα δουλεῖ νὰ α' 'πιστουμῶδ' Σαμοθρ. "Αμα ἄν-νοιξεν τὸ στόμαν του νὰ συντύδῃ, τὸν ἐποστόμωσε Κύπρ. (Γερμασ.) Μὲ τὰ λόγια του ἐποστόμωσέν τον αὐτόθ. "Εγαν λόγον εἶπα κ' ἐπεστόμωσ' αὐτον Τραπ. || Φρ. Κρούω κὶ ἀποστομῶνω σε! (ἀπειλή) "Οφ. Καὶ μέσ. ἀναγκάζομαι νὰ σιωπήσω Τήν. Συνών. ἀλαλῶνω 1, ἀναστομῶνω 2, ἀποσβολῶνω 5, ἀποσταυρώνω 4. β) Ὑβρίζω Πόντ. (Σάντ.) γ) Μεταφ. ὑπερβάλλω τινά, εἶμαι ὑπέρτερος Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 191, 211 : Γνωμ.

"Ολα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι, μὰ τὸ καμένο τὸ κρασί οὐλα τ' ἀποστομῶνει

(ὅτι τὸ κρασί εἶναι ἀνώτερον τῶν ἐδεσμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου). 2) Φράσσω τὸν δρόμον ρεύματος, ἀναχατίζω Θεσσ. (Ζαγορ.) — ΑΒαλαωρ. "Εργα 3,184 : Ποίημ.

Ν' ἀποστομώσουν τὸ θολό, τ' ἀγριωμένο κῦμα τοῦ χρόνου ποῦ μᾶς ἐπνίξε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Πβ. Σουῖδ. ἐν λ. ἀποστομοῦν. 3) Κάμνω τινά νὰ χορτάσῃ μέχρι κόρου Κεφαλλ. Κύπρ. : Οἱ πῖτ-τες μὲ τὸ μέλιν ἐποστόμωσάν τον Κύπρ. Αὐτὸ τὸ κρασί ἀποστομῶνει Κεφαλλ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. χορταίνω μέχρι κόρου Ἀντικύθ. Θήρ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) : "Ηφαα λαρδί κ' ἡποστόμωσα Θήρ. "Ακόμη δὲν ἀποστομώθηκες ; αὐτόθ. "Αποστομώθη μὲ τὰ φαγητὰ Κύθηρ. "Εποστομώθησαν 'πὸν τὸ φάε φάε Κύπρ. "Εφαα τῶα 'ποστομώθηκα Γερμασ. Δὲ βορεῖ ν' ἀποστομωθῇ Κρήτ. Εἶμαι 'ποστομωμένος τῶα 'πὸν τὰ φαγεῖα τῶα 'πὸν τὰ λόγια σου αὐτόθ. "Απὸ τέθκοια πράματα ἐγὼ εἶμαι 'ποστομωμένος Κύπρ. || "Ἀσμ.

"ΑΣ ποῦσιν νὰ χορτάσουν καὶ νὰ 'ποστομωθοῦσιν

Κύπρ. β) Παρέχω ἀρκετὴν πρὸς χορτασμόν τροφήν Ἰμβρ. : "Εχ' πουλλὰ πιδὰ κὶ δὲ δουρεῖ νὰ τὰ 'πιστουμῶδ'.

4) Δωροδοκῶ Κύπρ. 5) Πληρῶ μέχρι τοῦ στομίου Κύπρ. : "Εβάλαν του πουλ-λὸν κλαδί τοῦ καμιν-γιοῦ τδ' ἐποστομῶσαν το. 6) Φθείρω τὸ στόμα ἤτοι τὴν κόψιν τέμνοντος ὀργάνου, ἀμβλύνω πολλαχ. καὶ Πόντ. ("Οφ. Τραπ.) : Μὲ τὰ χαρτὰ ποῦ κόβεις θὰ ἀποστομώσῃς τὸ ψαλίδι Λεξ. Πρω. Κόψε κόψε σκληρὰ πράματα τῶα ξύλα ἐποστόμωσεν τὸ μαδαῖριν τδ' ἐν κόβκει Κύπρ. "Επεστόμωσες τὸ μαδαῖρ' "Οφ. Τραπ. "Επεστομῶθε τὸ κρεπὶ (εἶδος ἀξίνης) "Οφ. || "Ἀσμ.

Κὶ ἄρ' τὸ μαδαῖρ' τ' ἐσύρθανε 'κεῖνο ν' ἀποστομοῦται καὶ τὸ χαλκὸν τ' ἐψέθανε 'κεῖνο ν' ἀποκολοῦται

Πόντ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀμβλύς, ἀμβλύνομαι πολλαχ. : "Αποστόμωσε τὸ μαχαίρι - τὸ τσεκούρι κττ. πολλαχ. "Ποστόμωσε τὸ μαχαίρι, δὲν κόβει Εὔβ. (Κύμ.) || "Ἀσμ.

Καὶ σὺ, σπαθί μου δαμασκή, νὰ μὴν ἀποστομώσῃς ἄγν. τόπ. Συνών. ἀπακονῶ.

ἀποστομωσιὰ ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομῶνω.

Ἀποστόμωμα, ὁ ἴδ.

ἀποστομωτικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποστομωτός < ἀποστομῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἱκανὸς νὰ ἀποστομώσῃ τινά, ὁ ἀποστομῶνων ἔνθ' ἄν. : "Αποστομωτικὴ ἀπάντησι.

ἀποστούππι τό, Λεξ. Βλαστ. ἀπουστούππ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιουππί.

Ὑπόλειμμα μαλλίου ἀπομένοντος εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λαναριῶν : Φρ. Μπῆκας κὶ σὺ τώρα 'ς τοῦ χουρὸ νὰ μάης τ' ἀπουστούππια! (νὰ μαζέψῃς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν. Πρὸς τὸν καθυστερήσαντα νὰ προσέλθῃ εἰς δημοτελεῖ πανηγυριν) Αἰτωλ.

ἀπόστραβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. στραβός.

Ὁ ἐντελὴς στραβός, ὅπως τυφλός : Φρ. Στραβός κὶ ἀπόστραβος. Συνών. θεόστραβος.

ἀποστράβωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποστράβωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραβῶνω.

Τὸ νὰ τυφλωθῇ τις τελείως ἔνθ' ἄν. : "Αποστράβωμαν σ' ἐπιάσε καὶ δὲ δὸ λέπεις κοντά σου ; Μάν.

ἀποστραβῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουστραβῶνον βόρ. ἰδιώμ. ἀποστραβούκον Τσακων. 'ποστραβῶνων Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. κ.ά. πουστραβῶνων ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστραβοῦμαι.

1) Κάμνω τι ἐντελὴς στρεβλόν, στρεβλῶ τελείως σύνηθ. : Τὸ ἀποστράβωσες τὸ μπαστοῦνι σύνηθ. || Παροιμ. "Ητανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἔφαγε κὶ ὁ γάιδαρος κὶ ἀποστραβώθηκε (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων παθημάτων) ἔνιαχ. Καὶ ἀμτβ. "Αποστράβωσε ἡ κολόνα Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Τὸ ξύλο ἦτανε στραβὸ καὶ τώρα ἀποστράβωσε (ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἀλλεπαλλήλων δυστυχιῶν ἢ πραγμάτων χειροτερευόντων) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 313,408. "Ητανε στραβὸ τὸ κλῆμα, ἦφαέν το καὶ τὸ κτήμα κ' ἡποστράβωσε (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σίφν. 2) Κάμνω τι χειρότερον, καταστρέφω σύνηθ. : Μοῦ ἀποστράβωσε τὴ δουλειά - τὴν ὑπόθεσι. 3) Καθιστῶ τινα ὅπως τυφλόν, ἀποτυφλῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : "Ητανε στραβός κὶ ὁ γιαιτρός τὸν ἀποστράβωσε. "Αποστραβώθηκε ἀπὸ τὰ γεράματα. "Αποστραβώθηκε καὶ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του σύνηθ. "Εποστράβωσές με Οἶν. "Ασ' σὸ πολλα τὴν κάπταν ἐποστραβῶθα (ἀπὸ τὸν πολὺν καπνὸν ἀπετυφλώθη) αὐτόθ. "Ο κορνιαχτέ μ' ἀποστραβοῦτζε (ἢ σκόνη μὲ ἀποστράβωσε) Τσακων. || Φρ. μεταφ. "Ποστραβώθηκα καὶ τὴν ἔπαθα Αὐλωνάρ. "Ποστραβώθηκε ὁ βλᾶκας καὶ τοῦ τήνε φουσκώσανε δίχως πεντάρρα (τοῦ τὴν ἔδωσαν ὡς γυναικα) Πελοπν. (Μάν.) 4) Ἐπαναφέρω τὴν ὄρασιν τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστραβῶνω. 5) Μέσ. ἐπανακτῶ τὴν ὄρασιν Ἀθῆν. : "Αποστραβώσου, κακομοίρη, καὶ βλέπε!

ἀποστραγγαλίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀποστραγγαλίζω = πνίγω διὰ στραγγαλισμοῦ.

"Αποστρεβλῶνω τινά, ἐξαρθρῶ, ἔνθ' ἄν. : "Ατώρα χτυπῶ καὶ ἀποστραγγαλίζω σε! (ἀπειλή) Κερασ.

ἀποστραγγάλισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀποστραγγάλισμαν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγαλίζω.

Τὸ νὰ ἀποστρεβλώσῃ τις τινα.

ἀποστραγγαλῶνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποστραγγαλοῦμαι Πόντ. (Οἶν.) "πεστραγγαλῶνομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στραγγαλῶνω.

